

Forslag

til

Lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (om forsorgsforlængelse for åndssvage under børneforsorg).

Fremsat den 4. november 1958 af *socialministeren*.

§ 1.

I lov om offentlig forsorg, jfr. bekendtgørelse nr. 321 af 19. december 1957 og lov nr. 192 af 7. juni 1958 om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende børneforsorgens administration m. v.), foretages følgende ændring:

Til § 168.

Stk. 2 affattes således: „Forsorgen for de

elever, der er eller har været endeligt anbragt i de i § 137, stk. 2 d, nævnte opdragelseshjem, eller som ved det 18. år modtager hjælp fra åndssvageforsorgen, vedvarer til det 21. år.“

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. april 1959.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 192 af 7. juni 1958 om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende børneforsorgens administration m. v.) er lov om offentlig forsorg § 168, stk. 2, blevet ændret, således at den tidligere gældende bestemmelse om automatisk forlængelse af børneforsorgen til det 21. år for elever, der er eller har været på ungdomshjem, er blevet udvidet til også at omfatte elever, der er eller har været i opdragelseshjem for elever over 14 år, der særligt er anerkendt til at modtage unge, hvis udvikling ikke står mål med det normale, uden at de dog er trængende til særforborg. Det foreslås nu, at bestemmelsen yderligere udvides til at omfatte unge, der modtager hjælp fra åndssvageforsorgen, og som tillige er under børne- og ungdomsforsorg.

En del af disse unge vil ligesom unge elever i opdragelseshjem for svagtbegavede i almindelighed have brug for en længerevarende forsorg, da deres

åndelige handicap medfører, at de først i en højere alder end normalt vil have mulighed for at klare sig på egen hånd i samfundet. For den øvrige del af de unge åndssvage, der aldrig opnår fuldt ud at kunne klare sig på egen hånd, vil det indebære en fordel, at man afventer en eventuel udvikling i aldersperioden 18-21 år, før endelig beslutning om deres placering tages.

Den hidtil gældende lovgivning om åndssvage indeholder sådanne bestemmelser om tvangsmæssig tilbageholdelse, at en forlængelse af børneforsorgen til det 21. år som hovedregel ikke har haft betydning for de unges forbliven under åndssvageforsorg. Ved det samtidig med nærværende lovforslag forelagte forslag til lov om forsorgen for åndssvage er imidlertid foreslået en sådan begrænsning af betingelserne for tvangsmæssig tilbageholdelse af åndssvage, at spørgsmålet om en forlængelse af

børneforsorgen til det 21. år i almindelighed vil kunne forventes rejst for børneværnslever, der modtager hjælp fra åndssvageforsorgen. Da en sådan forlængelse af forsorgen principielt må anses for ønskelig, foreslås den fornævnte ændring af

§ 168, stk. 2, der medfører, at det ikke vil være nødvendigt, at der i henhold til § 168, stk. 1, træffes beslutning om forsorgsforlængelse i hvert enkelt tilfælde, og således vil betyde en administrativ lettelse.
